

HÜVELYK MATYI.

NAGY FÉRFIAK.

(Gipszből)

I.

Kállay, az Albert.

Kállay Albert nem túlságosan vallásos, nem sokat firtatja a Szent-Háromság titkát: ellenben buzgó főpapja ama titokzatos esőndes kultusznak, mely a sancta Trinitást francia köpönyegben „**Tout les trois**“ néven helyezte oltárra.

*

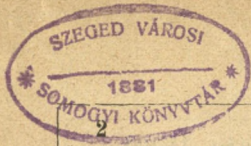
„**Tout les trois.**“ Ez a büszke jelszó van fölírva a Kállay Albert életének szerencse-zászlajára.

És tényleg hármasság főispánsága is ezen bázisra van fektetve.

„**Tout les trois.**“

Szeged, Szabadka, Vásárhely.

Bizonyára Vásárhely köztük a pagát, csakhogy bármily jó tarokkista Kállay, még

eddig nem sikerült a hetykén anzágolt választási volátnál elfognia.

*

Pick auf avanszirozott.

Senki sem hinné el felöle, hogy valaha **lapszerkesztés**en kezdte közigazgatási pályafutását.

Anno dazumal ő szerkesztette naponta a Hungáriában az **étlapot** a **Kegyelmes ur** „Legszebb“ „Kedvese“ számára.

(Mert ne tessék azt gondolni, hogy **Aradi** direktor találta ki ezt a két dédelgető nevet)

*

A **Kegyelmes** úr udvarának ő volt a diplomatája. Persze csak afféle diplomatyi, kölyök-Bismark, bár az is igaz, hogy ellenfelei meg együgyűségben megátalkodott, hájfejű nyárspolgárok voltak, a kiket nem volt nehéz megnyergelnie.

Nem haszon nélkül diplomatizált. A kis szürke koncipistából hamarosan nagy úr lett, már hogy fölvitte a dolgát a „**Gondviseles**“.

*

Van egy nagy erénye. Szeret és tud **dolgozni**.

Ezt a ritka jó tulajdonságát egyformán megbecsüli a gazdája, a belügyminiszter, sőt még a politikai ellenfelei is.

Ez az erénye alapította meg a hitelét s működésének ehhez a részéhez alig férhet gáncs.

Hanem ez is csak afféle relativ erény.

Kevés jó **lóból** válnék jó **kocsis**. A hámot kitünően húzza, de a gyepelövel nem tud mit csinálni.

Kállay sokkal bürokratább, semhogy **hajtani** tudna.

*

A férfias sportok közül egyedül a **vadászathoz** ért.

Úgyes célzó, ritkán lő **bakot**. Au contraire!

Igaz ugyan, hogy szerelme **hajnalát** elhegedülte egy füstös szent Dávid, és így

idejekorán **árvaságra** jutott; ám ez nem csüggeszti a kissé már hasba-vállas Don Juant, megállja ő az alkonyati lest ma is hűségesen s mondják, nem minden eredmény, bár minden következmény nélkül.

*

Kállay Albert látszatra a legliberálisabb zsidó barát.

De a látszat itt is csal.

Megtraktálja ugyan a zsidóság kártya-képes elejét, de a született **felperesek** nemzete vele szemben, kártyaperben, legtöbbször **alperessé** válik.

*

Csudálatos természetjátéka: **Kállay**, a született ur egy perczre sem képes az urat adni.

Lusta, álmos macska-modora nem alkalmas arra, hogy bárkinek is imponáljon.

A mi hatalmi cselekvényt tesz, azon mindig bizonyos brüszk, durva vonás az uralkodó.

*

Barátai nincsenek, csak **partnerei**.

Ebben különben főként a **szegedi** felemás társadalom a hibás, a hol nem tud a szemébe nézni senkinek, mert minden számos ember hasra vágódik előtte.

Ezért az ő neve, rangja: **Mikádó**.

Csendes óráiban, mikor az utolsó **kontra** visszhangja is rég eloszlott a szivarfüstös levegőben, mondják, a **Mikádó** szellőzésre kitért ablakain ilyforma halk refrainek zsonganak ki a Híd-utca csendes sötétjébe:

„Mert célom az nekem

S talán elérhetem:

Hogy Szeged, Szabadka, Vásárhely

Jó **tarokkista** legyen

A torony alá mentében pedig valaki ezt leste el ajkáról:

„Mert célom az nekem

S talán elérhetem:

Hogy a három-egy főispánból

Államtikár legyen!

B E K Ö S Z Ö N T Ö.

Adjon Isten, a mi nincsen!
Ime, betoppantam.
Bejártam a nagyvilágot,
Meg is látszik rajtam.

Voltam erre, voltam arra,
Láttam igen sokat:
Elrepülni a szekrényből
Nagy papirosokat.

Kutatták is a mihasznák,
Nosza, sippal-dobbal —
Láttam őket ezreseknek
Ütni nyomát bottal.

S tapasztaltam, hogy az ember
Nem mind Kátó, Plátó:
A becsület szemfedője
Sokszor egy kis váltó.

Női hűség? Ne higgy, öcsém
Menyecskének, lánynak!
Télen-nyáron, vizen-sáron
Randevúra járnak.

Férfi-hűség? Nevetem, ha
Hallom hébe-hóba.
Hova megy a férj uram, ha
Megy a kaszinóba?

Diplomata? Félig galamb,
Félig pedig kígyó —
Tartja zsebét, a két markát:
Ugy itél a bíró.

Tudományát trombitálja
Ujságban a doktor,
Pedig másról gyógyítgatja
A náthát is sokszor!

Boldogságról énekelni
Hallottam a költőt,
Pedig bizony jobb volna, ha
Venne egy felöltőt!

Népszónok a honszerelmet,
Mandátumért szítja —
Megjuhászul, önérdékből,
A legnagyobb szittya.

Láttam, hogy a sok alperes
Egyre miként pusztul,
Hogy a jámbor végrehajtót
Meg is verik rútul.

Láttam olyan embert, kinek
Nagy volt az étvágya,
De szegénynek nem volt hozzá
Elemőzsiája.

Láttam, kinek az asztala
Csak úgy görnyedt mindég,
De étvágya nem volt hozzá —
S megette a vendég.

Láttam, halad a karaván,
A kutya meg ugat,
Hallottam megnagyságot
Szegény teins urat.

Tudom, hogy a közügy nem más,
Mint csak fejős tehén:
Fejik, fejik — rángatózhat
Bögre a kötélén.

Láttam bölcset, nem is egyet,
Bolondok házában —
És bolondot a nagy tudós
Akadémiákban.

Tapasztaltam Szegeden is
Bolond-okosokat,
Tornyon innen és tornyon túl,
Torony alatt sokat.

Majd elmondom egymásután,
Ha meghallgatjátok . . .
Legföképen pedig akkor,
Ha praenumeráltok!

Hüvelyk Matyi.

Városi közgyűlés.

Decz. 30.

Zsufolt teremben folyt le a deczemberi közgyűlés
— irnokválasztás nélkül.

E gyűlés lefolyásáról a következő tudósítást
vesszük:

(A főispán vadászaton, a polgármester ur a tanyán, a
főjegyző és a többi oszlopos tanyai lakodalmakon és dísznótorokon
vannak sürgősen elfoglalva.)

Elnök: **Szendrey Pál**, tanácsjegyző.

Jegyző: **Csillag Dénes**, II. oszt. irnok.

Halászat.

László Gyula (dísznótoron elfoglalt) gazdasági
tanácsnok nevében **Dobos Gyula** előadja, hogy főnöke
a „zavaros“ halászati jogát házilag javasolja kezelni.

Tóth Mihály: Nem szeretem, ha a zavarosban
halásznak — mások.

A javaslat egyhangulag elfogadtatik.

Közszükség.

Tóth Pál (a ki véletlenül itthon van) előter-
jeszti, hogy hát a tekintetes tanács hát régóta ter-
vezte a köztereken water closetek fölállítását. Mivel

azonban a „Hiradó“ idei előfizetési fölhívásában azzal
a nagylelkű kijelentéssel lepte meg a világot, hogy
ő a közszükségnek felel meg, hát a tanács gon-
doskodása immár a kofákra nézve is teljesen fölös-
legessé vált.

Lévay Ferencz üdvözlí, hogy a tanács a hely-
zet magaslatára emelkedett és a közérdeknek vél
szolgálni azon módosítással, hogy a közszükség ki-
elégítésére minél több **Hiradó** rendeltessék meg köz-
költségen.

E módosítás megszavazásához az ellenzék is
hozzájárult.

Ásotthalmi leletek.

Íó a sok vasúti a választó listán.

Kállay főispán.

+

Istenem! ma-holnap kitűz es a Kis Pál!

Mahozy, a viczispán.

+

Oh, az a Kállay dolgozni nem restel!

Bálfy polgármester.

+

Restáncziám még a versekben is számos.

Jó Szabados János.

+

Ha más kilyukasztja, állallát a szitán.

Szluha főkapitány.

+

Doktor lehetős, bármily keveset olvastál.

Notózius Vas Pál.

+

Algyeyi majorban jól esnék a hurka!

Doktor Lázár Gyurka.

+

Jó a hosszú bankett, ha semmit se kóstál.

Egyiptomi Főh Pál.

+

Fizetni a szabót elsején, de bajos!

Itta: Bósa Lajos.

+

Ugyan mért lettem én királyi tanácsos?

Kovács patikáros.

+

Nem fizet a dohány. Műve: nimmer árger.

Mörtes Lichtenberger.

Ki vagyok én?

Ki vagyok én? Bába Sándor.
Derekabb, mint Wagner Nándor,
Csak énnekem van izlésem,
Bemutatni sok'se késem.
Nem is tudnak úgy nyomtatni,
Se Várnai, se a Dalfi.
S ha próbálják hébe-hóba:
Levágatom a Naplóba.

Ki vagyok én? Bába Sándor,
Ha erre jársz: nézz meg, vándor!
Im, ilyen egy vitalkozó
Ex-hízettség-vállalkozó!
Állítom is és vitatom:
Mostan sok a szemét, alom.
Tessék róla hébe-hóba:
Levágatom a Naplóba.

Ki vagyok én? Bába Sándor:
Egy furfangos funerátor.
Halászatra aspirálok,
Nyomtatványra konkurálok.

Nem kapom meg se ezt, se azt,
Csepülöm is a sok pimaszt!
Beleköttök ám Lászlóba:
Levágatom a Naplóba.

Baba.

Fürdői levél.

Kedves direktor úr!

Bokros elfoglaltsága közepett engedje meg, hogy drága idejéből néhány perczet igénybe vegyek.

A fürdőt méltatom, az ön szempontjából, kedves direktor ur.

Tudva levő, hogy ön nagy előszeretettel foglalkozik a régészettel s nagybecsü régiségei vannak.

De legterjedelmesebb ezek közt mindenesetre az a cölöpkorszakbeli ekementum, melyet gőzfürdőnek gnyol a lakosság.

Csudálatos idomu átlukgatott ócska vasak szerepelnek ott, mint zuhanyok.

Három-négy sovány csecsemőre való kőkád, mint meleg medenceze kínálja magát, valamint csudálatra méltó amaz ujtás is, hogy a gőzkamra uj mészburkolatot nyert.

Van különben ugyanily gőzfürdő külföldön, a fegyházakban is, melyet a macacszkodó raboknál bőjt és szigorított börtön helyett büntetesként alkalmaznak.

Sőt fölvidéki utamban alkalmam volt több rituális fürdőt látni, melyek — az önéhez viszonyítva — kedves direktor ur, pazar fényü modern berendezéssel dicselkedhetnek.

Kérem, kedves direktor ur, ne sujtsa tovább is e város népét atyai gondoskodásával a testi tisztaság dolgában.

S ha ugy akarná a végzet, hogy még egyszer fürdőt építsenek, ne állítsa ama bizonyos liter pálinkát annyi ezer akó viz folyása ellenébe, mert ebből az uj fürdőre határozottan kár háramolnék

alázatos híve és tisztelője

Mutyogi Balázs,

nyug. tyukszemtűtő és zuhancsos.

„Általános“ dalok

Zenéjét „szerző“: NÁDOR GYULA.

I.

Reitzer dala.

Nem jó mindig általános
Takarékba eljárni,
Évről-évre hamisított
Bilánszokat csinálni.
Én is jártam, addig jártam
Addig-addig csináltam:
Ej, haj, fogoly lettem! Ej, haj, fogoly vagyok!
Magamra nem vigyáztam!

II.

Betevő dala.

Vigyázz pajtás, jól vigyázz a pénzedre,
Ne vidd, ne vidd Reitzer urhoz Szegedre!
Oda járt a betevő mind, valahány,
Ott is ragadt sok takaros hozomány.

DALOS KIRÁLY.

(EMBERMESE.)

PARÓDIA A „KACZOR KIRÁLYRA”.

Dalolgotott Pósa épen,
Körista nők lágy ölében,
Égre nézett szomorúan,
Hát a Kovács vala túlnan;
Szörös arcát csirógatta,
Hosszu orrát lelógatta.

Pósa nekiugrott mindjárt,
Jobbra-balra gesztikulált,
Fátszadozott czivikkerjével
Mindenféle mesterséggel.

Kovács retten... Pósa szeppen,
Megfordulnak mindaketten
Pósa Kovács soh' se látta,
Kovácsot se Pósa bátya,
Egy se tudja: ki kicsoda,
Hogy a másik mi a csoda,
Nézték egymást, ugy beszélék:
Alkonyattól másnap délig.

Végre Kovács így szólal
Alázatos, nyájas szóval:

— Ugyan kérem, már megkérdem,
Ki az ur, ha meg nem sértem?
Miféle a mestersége?
Zsidó-e vagy keresztény-e?

— Én vagyok a Dalos király!
Faj annak, ki velem kiáll!

— Dalos király? Nem gondoltam,
Soha hírét sem hallottam!

— Hej, hallhattad volna pedig!
Nevem együtt emlegetik
A dalnokok hőseivel:
Arannyal és Pétőfivel!
Roppant nagy az én hatalmam,
Parnassus a birodalmam!
Nem szoktam én figurázni,
Csak mindenkit kritizálni!
A ki tollam alá kerül,
Ránczba szedem, versbe csehül!

Összereszt Kovács fölé,
Térdre borult ott előtte.
Csirógatta, bókolt neki,
Hogy a dalt ő is szereti.
Meg is hitta, szépen kérve,
Lakására délebedre.
Pósa Lajos elfogadta,
A nagy urat szörnyen adta.
Ebéd után nyújtózkodott,
Színésznőkről ábrándozott,
Feketézett, csibukozott,
Tényerébe ásitozott,
Dipányra állt szundikálni,
Nagy hortyogva muzsikálni...
Kovács meg a kapu alatt
Ugy dicseri, majd megszakad.

Főkövi ép arra lépdel
Alázatos, fontos képpel.
Könyörögni, kunyorálni,
Kilincselni, lamentálni,
Hogy a klavirmeister jusson
Dugonicok közé jusson.

Amde Kovács visszaszóla,
Letromfolja nyájas szóval:

— Hallod-e hé, zenebáró,
Dugonicra aspiráló
Kis öcsém, nem oda Buda,
Nem kell ide verki, duda,
Azért aló! csak retirálj,
Odabenn a Dalos király!
Roppant nagy az ő hatalma,
Parnassus a birodalma!
Föl ne költjük, megharagszik,
Ha fölébred, majd nem alszik!
Nem szokott az figurázni,
Csak mindenkit kritizálni!
A ki tolla alá kerül,
Ránczba szedi, versbe csehül!

Vesd el magad — fut Főkövi,
Kézét-lábát majd kitöri.
S a hogy kiér a piarczpa,
Egész sereg áll ott harcza,
Kiabálnak, hadonásznak
A Dugonic-Társaságnak
Tagjai mind, sorba, rendre,
Egy csomóba keveredve,
Neki esnek, azat sértik,
Ők, eszükkel meg nem értik:
Hogy a földön van egy ember,
A ki dolgozni nem restel,
A ki írni szokott néha,
A ki szerény és nem léha,
A ki verset ír a zsákról,
A kukláról, a diákról,
Kolbászról és káposztáról,
Mindenféle mörikáról.

És nem győznek szájat tátni
A Dugonic nagy lustái.
Enyedi és Ipoly ámul,
Reizner és Nagy Sándor bámul,
Fejét rázza Magyar Gábor,
Czóglér meg kikel magából,
Szentkláray sürgönyt meneszt,
Kálmány, Varga szemet mereszt,
Szabados a lége kapál,
Kövé mered Vas is, a Pál,
Lévay meg Kulinyival
Hasát fogva nevet, rivall,
Fusti velük kaczag, duhog:
Dugonicok! Dugonicok!

Azok meg csak állnak délig,
Ők nem hiszik, ők nem értik,
Hogy a földön van egy ember,
A ki dolgozni nem restel...

Dugonicok révedeznek,
Nappényénél sütkéreznek,
Gyüleseznek, szónokolnak,
Tusakodnak, tanakodnak:
Ki is az a Dalos király,
Kiről a hír ugy trombitál?

Határozzák egyetértve,
Hogy meghívják diszebedre,
Európában, zene mellett
Rendeznek egy nagy bankettet,

Legalább így majd meglátják,
Éljen, éljen! — rákiáltják.

Követségbe Fusti megyen,
Kovács elött éri szegyen:

— Hallod-e te Fusti, jussuj,
Azt mondom, hogy innen pusztulj!
Kovács háza körül ne járj,
Mert alszik a Dalos király!
Roppant nagy az ő hatalma,
Parnassus a birodalma!
Föl ne költjük, megharagszik,
Ha fölébred, majd nem alszik!
Nem szokott az figurázni,
Csak mindenkit kritizálni,
A ki tolla alá kerül,
Ránczba szedi, versbe csehül.

— Tudom én azt, Kovács János,
Nem is azért jövök ám most,
Dugonicék tiszteltetik.
Uri dámák köszöntetik
Hogy szívesen látják délre,
Holnap egy nagy diszebedre.
Mind hódolni akarnának
Dalosnak, a nagy királynak,
Majd örülnek, ha meglátják,
Éljen, éljen! — rákiáltják.

— Paraszt, az más, Kovács szóla,
S megy jelentést tenni róla.

— Hű csatlósom mi az ujság?
Vigság-e vagy szomorúság?

— Felséges úr, drága Mufti!
Követségbe jött a Fusti.
Dugonicék tiszteltetik,
Uri dámák köszöntetik,
Hogy szívesen látják délre,
Holnap egy kis diszebedre.
Mind hódolni akarnának
Dalosnak, a nagy királynak,
Majd örülnek, ha meglátják,
Éljen, éljen! — rákiáltják.

— Föl van szögám, elfogadom,
De kikötöm, de megszabom:
Európában, a banketten
Tartassék nagy dalnokverseny!
Én kiállok ötlet-hattal,
Akár a legvastagbabbal!
S a ki a mást földhöz vágja,
Az legyen a Dugonicok,
Lirikusok, kritikusok
Legritézebb generálja!
Megy a Fusti hazafelé.
Viszi a hirt gyűlés elé:

— Dalos király azt üzeni,
Önöket mind tisztelteti,
A meghívást elfogadja,
De kiköti, de megszabja:
Európában, a banketten
Tartassék egy dalnokverseny!
Ő kiáll majd ötlet-hattal
Akár a legvastagbabbal!

S a ki a mást földhöz vágja,
Az legyen a Dugonicok,
Lirikusok, kritikusok
Legvitézebb generálja!

Dugonicok összeszegnek,
Sápadoznak, elfakulnak,
Sürgönyöznek Pestre nyomban,
Hogy egy dalnok jöjjön onnan,
Akár Mikszáth, akár Bartók,
Valamelyik palócs vagy tót,
Viaskodni verssel, szóval,
Dalossal, a borasztóval,
Ki szembeszáll öttel-hattal,
Akár a legvastagabbal.

Jó lesz, jó lesz! mind azt mondják,
El is vetik aznap gondját.

... Másnap astán hozzádátanak

Készülni a lakomának.
Üzennek az uri nőeknek
És meghívják rendezőknek.
Faj de fényes lesz a lakzi,
Weiner és a másik Maxi
Igazgatnak asztalt, termet,
Pezsgő is mindjárt ott termett.
Lévy a fődjében

Egy toasztot magol épen,
Pinczerek is kedvetelessel
Párosítanak villát késsel,
Főlrakják a viskót, hordót,
Sörből is egy egész hordót,
Asztalfőre zsölyét, selymet,
Ugy várják a fejedelmet.

... Van iszonyu sürgés-forgás,
Sark-kopogás, kulcs-csikorgás,
Tányérsörgés, pohárcsörgés,
Szaladozás, nagy dübörgés.

Az elnök és közkatonák
Vigan várják a lakomát,
Tudnak arról bizonyosat,
Hogy a déli teheronot
Meghozza azt a fene hőst,
Budapestről a hegedőst.

A Fusti legjobban ráért,
Küldik újra a királyért.

— Főjjetek már, János koma,
Készen van a nagy lakoma.
Majonéz egy üles tálon,
Sonka és nyelv tizenhárom!

— Várj egy kicsit, Fusti pajtás,
A mig tart egy szempillantás.
Hadd vegye föl fecskéfrakkját,
Az ünnepi caiferblattját!

Fészkelődik Fusti egyre,
Dalos királyt várva-lesve.

— Főjjetek már, János koma,
Készen van a nagy lakoma.
Olyan soká mi marasztal?
Terítve van már az asztal.

— Várj egy kicsit Fusti pajtás,
A mig tart egy szempillantás.
Hadd lobogjon örök lángja,
Gyujtsion rá virginiára!

Fészkelődik Fusti egyre,
Dalos királyt várva-lesve.

— Főjjetek már, János koma,
Kosmós lesz a nagy lakoma.
Megkövetlek tisztességgel,
El is hül a hideg étel.

— Várj egy kicsit Fusti pajtás,
A mig tart egy szempillantás.
Rigmusára hadd készüljön,
A versenyen föl ne süljön!

Dalos király indul végre
Az ünnepi díszebédre.
Egész uton bölcsen hallgat,
Méltósággal billeg-ballag.
Fusti szörnyen zsenirozza,
Mintha őt már látta volna
A pesti lövész-utczában
Egy bizonyos szlogházban,
Hol sok téli kabát nyáron
Almodozik egy rakáson,
Hol a dalra és ihletre
Egy garast se kapsz hitelbe ...
Fusti pedig csak félszemmel
Tekintget rá felelemmel ...
Kovács büszkén megye előtte,
Dalos király vezetője.

Európában várva-várnak

Érkeztére a királynak,
Kínéznak a Klauzál-térre,
A tudvágytól ösztökélve:
Milyen az a Dalos király,
Körül a hír úgy trombitál?

— Ott jön, ott! Főkövi kiált,
Látom már a Dalos királyt!
Szeme égnek van meredve,
A csizmája kirepedve.

Orra rendes, szája csendes,
Olyanforma, mint egy hentes,
Süvegje van asztrakánból,
Kézében egy lyra tánczol,
Jobbra Fustit méregeti,
Balra füstjít eregeti,
Irattára a zsebében,
Háromfertály mássa éppen,
Van ott másfél hősköltemény,
Harminczhárom kötelezővény,
Gyermekmese, női levél,
Ahhoz is ért, ettől se fél,
Történetek fölaprózva,
Prózsás dal és rimes próza,
Humoros vers, népdal, óda,
Sok kótára szedett nóta.
Hát mi benne tombol lánggal,
Abból lesz még csak a lángdal!

Itt eláll Főkövi szussza.
És megáll a hotel előtt,
Fertálylyal egy óra előtt,
Furanovics omnibusza.

Dugonicsek megrohanják,
Az omnibuszt ostromolják.
Faggatják a kiszállókat:
Csukrot, kávét,
Csokoládét,
Selyemkendőt,
Börzépellőt,
Cserépedényt,
Szurkot, kőményt,
Aranyórát,
Gyermekpólyát,
És a többit,
És a többit
Arulगतó utazókat:

— Ön-e az, kit sürgöny drótján
Rendeitünk meg extra postán?
Ön-e az a nagy fene hős?
Budapestről a hegedős?
Viaskodni verssel, szóval,
Dalossal, a borasztóval?
Ki szembeszáll öttel-hattal,
Akár a legvastagabbal!

— „Geh'n's zum Teufel“, „Kann
nicht ungrisch“,
Igy kiáltoz a sok pugris.

— Egy se Bartók, egy se Mikszáth!
Mit tegyünk most, oh jaj, mit hát?

Az elnök és közkatonák.
Nem várják be a lakomát,
S széket, asztalt fölborítva,
Menekülnek össze-vissza.

Dalos király, hogy odaér,
Dühös lesz a lakomáér.
Sajnálja a majonézt is,
Az elmaradt köszöntést is,
Haragosabb egyre jobban,
A lábával nagyt toppan.

— Hej, ti lusták, gyáva lelkek,
Küüllani hát nem mer'ek!
Verseny elől retiráltak?
Atok rátok, vakapátok!
Kerüljétek szemem elé,
Lesz nemulass mindenfelé!
Hozzátok vágom a lanlot ...
Ne fussatok hát, bolondok!

De csak mind fut esze nélkül,
Egyik-másik majd elsédül,
S mikor éppen harangoznak,
Békefível találkoznak.

— Hej, mi ütött a bundába,
Hogy így futtok lóhalálba?
A gőzös még nem fűtlyentett,
Alljanak meg kissé kendtek!

— Főj te is, Főkövi kiált,
Nem láttad a Dalos királyt?
Szeme égnek van meredve,
A csizmája kirepedve,
Orra rendes, szája csendes,
Olyanforma, mint egy hentes.
Süvegje van asztrakánból,
Kézében egy lyra tánczol.
Jobbra Fustit méregeti,
Balra füstjít eregeti,
Irattára a zsebében,
Három fertály mássa éppen,
Van ott másfél hősköltemény,
Harminczhárom kötelezővény,
Gyermekmese, női levél,
Ahhoz is ért, ettől se fél,
Történetek fölaprózva,
Prózsás dal és rimes próza,
Humoros vers, népdal, óda,
Sok kótára szedett nóta,
Hát mi benne tombol lánggal,
Abból lesz még csak a lángdal!

— Dalos király? Nem gondoltam,
Soha hírét sem hallottam.
De ha jól kivettem a szót,
Ismerem én azt a ficskót!
Csufot üzött belőletek ...
Csak utánam, ne féljetekek!

Félig bátran, félszorongva,
Békefibe bizakodva
Mennek vissza, sompolyognak,
Süندörögnek, oldalognak...
S Dalos királyt ott találják,
Szájja még a Máriáját.

De Békefit hogy meglátja,
Alább száll a Máriája.
Az asztalra lekönnyököl,
Békefi meg csöröl-pöröl:

— Hej, te ócska rimfaragó!
Népgyűjtésből puskázató!
Petőfiben ki megbuktál,

Te vagy az a Dalos király?
Király ám a színház-portán,
Vagy tán ott is inkább szultán!
Nem hinné ezt a fene sem,
Hogy te vagy az a fenomen!
Hisz még most is kék a hátad,
Hogy a Ströbliben levágtak
Dorongoltak Szmolényiék,
Dudás, Paral, Koncz Sanyiek.

Főkövi ur már nem sáppad,
Bátorsága nagyra támad:

— No, tisztelem felségedet,
Hűzkötetes személyedct!

Fitytyet hányok ily királynak!
Csak parancsolj a Kovácsnak!

Kovács János, vérvéresen
Közbekiált nagy mérgesen.

De Főkövi visszafordul,
Mosolyogva egyet mördul:

— Pósa Lajos, add a kezéd!
Én vagyok a legnemesebb!
Esküszöm, hogy soh'se szállak
Csak szoríts be Dugonicsnak.

MATYI A DETEKTIV.

BEMUTATÓ.

Kedvesen fogadva a felsőbb kinevezést, melyvel im épen új esztendőre belső titkos detektív-főnökké ültettem, szeretetreméltó károsok, pörlekedő felek és különféle tolvajok, ezennel bemutatom magamat nektek.

Sok mindenféle inkognitóm lesz működésem terrenumán, de mondhatom: legfőbb ambíciómat detektívi működésemhez fűzöm.

Károsok és különféle tolvajok! Az én programom egyik alapelve, hogy bár kicsi vagyok: apróságokkal nem foglalkozom.

Az igazságosztást egy, még a jövő században leledző elv alapzatára fektetem.

Az eddigi rendszernek ellensége lévén: a kis tolvajokat nem bántom.

Az én ambíciómon és igazságérzetemen kívül estek, szegény éhes ördögök, csirkefogók, kappanászok, és egyéb apró tolvajok.

Programom főbb pontjai:

1. Vigyázok a város szénájára. Egy szálért ép akkorát koppintok a körmökre, mint egy boglyaért.

2. Az állig begombolt kabátokat irgalmatlanul kigombolom.

3. Károsok, pörös felek és *Magdolnák* részére hetenként egyszer audienciát adok.

4. Besurranok észrevétlenül a szab. kir. sarkantus kollegák műhelyébe s *bizalmas értekezletek* alkalmából különösen élesen megfigyelem a *markok barátságos összesimulását*.

5. A *Pall-Mall-Gazette* részére adatokat gyűjtök.

6. A mit akta-gyártó, adóbehajtó szab. kir. kollegáim *elfelejtene*k a főkommendánsnak bejelenteni, azzal megyek te hozzád rapportra, uram és előfizetöm: jó publikum.

7. Káros és pörösködő népem, az igazságot ingyen adom neked. Instanciádat *bélyeg nélkül elfogadom*.

8. Egyik leshelyem lesz egy csendőrségi puskaső is, a honnét a szenzációs paprikás-híreket töröm és puskázom a vén *Hiradó* orra alá.

Ebből s még több, ezekhez hasonló pontokból áll programom.

Köd előtte, köd utánam!

Mindenütt ott vagyok, sehol se látnak...

ELSŐ RAPORT.

Pikáns bilánsz. Az év leforogván, a rendőrség a skontroll előtt lázasan dolgozik a *létszám* kimutatás összeállításán, melyhez az adatokat a kerületi orvosok szolgáltatják. A létszám alapján készül el a *Magdolnák adás-vételi szerződése után* befolyó jövedelmek bilánsza.

Szenzációs fogás. A *Maczonka*-hajsza végre eredményre vezetett. Kézrekerült a hirhedt ember, a ki *Maczonkát* — köhögni hallotta.

BIRÓ ELŐTT.

Elnök: Hallja, vádlott! Ugy látszik, a 20 évi fegyházi élet magán mitsém változtatott.

Vádlott (tetszelegve): U-ugy? Ugy találja, elnök úr? Hm, valóban, nem igen változtam. (Nagyon udvariasan): De örömmel látom, hogy a tekintetes elnök úr sem.

Színház.

A vidéki színészet állandósítása.

(Aradi Gerő emlékirata a szegedi színügyi bizottsághoz.)

Nagyságos elnök úr, kicsinyes bizottság!

Vén direktor vagyok, tudok egy módot arra, hogyan lehet állandósítani a színészetet egy városban.

Ez kérem izé, hogy is mondjam csak, hát kérem alássan ez úgy van, hogy ez a kettőnk titka: az enyém és a Manczi kollegámé, a ki Aradon állandósult.

Az egész nagyon egyszerű, ugynevezett Columbus tojása; a mely direktor azt akarja, hogy az újabb pályázatnál el ne veszítse azt a színházat, a melybe egyszer belefészkelte magát: **igyekezzék fülig beúszni az adósságokba.**

Biztos lehet felőle, hogy mindegyik hitelezője megmozgat füt-fát az érdekében.

Igen ezé irányos, ha az előrelátó direktor a színügyi bizottság váltóképes tagjait is érdekeiben kapcsolja zsiránsi szerepekben.

Ezeknek a szavazata biztos. Csupán a hitelezők és zsiránsok vállvetett támogatása képes manap a vidéki színészet állandósítására, Szegeden is, Aradon is. Probátum est.

Nászversek.

I.

Egy bírónak.

Hallottam, bíró lettél, pajtás.
S házasodol, párod került:
És mondsza, sorsod, nemde pompás?
Első döntvényed sikerült?

II.

Egy baromorvosnak.

Ó, beteg barmoknak megorvosolója,
Magad lettél Hymen bús igavonója,
Ki az élet sorját nagy könyvibe rója,
Kérd, fejed érdemlett **szarvaktól** megójjja.

Táviratok.

Kileste: Hüvelyk Matyi.

Szentes: (decz. 31. éjjeli 12 órakor.) A városi közgyűlés nagy szótöbbséggel határozta el a tisztviselők fizetésének lejobb szállítását és kárpótlásul szabályrendeletileg kötelezte őket a zugírászat hivatalos gyakorlására.

Szabadka: (decz. 31. éjjeli 1 órakor.) Szilveszter est méltó megünneplésére nagy illuminációt rendeztek a vállalkozó szellemek. Fölgyújtották valamennyi lapszerkesztő lakását.

Makó: (decz. 31. hajnalhasadéskor.) Nálunk semmi sem történt. Soha sem is történik semmi.

H.-M.-Vásárhely: (decz. 31. bizonytalan órában.) Az unitáriusok tegnapi egyházyűlésén a megüresedett lelkészi állásra egyhangulag Karancsi Dánielt jelölték.

NYILTTÉR.*

Nyilatkozat.

Az utóbbi napokban hozzám érkezett tömeges gratulációk által indítatva kijelentem, hogy nem én vagyok az a Weiner Miksa, ki legközelebb egy kisasszonnyal jegyet váltott.

En, a főispán személye körüli Weiner Miksa, eddigelé csupán a színházba váltottam jegyet.

Szeged, 1888. decz. 31.

Bérházi Weiner Miksa m. k.,

A Skiz-rend lovagja, valóságos belső titkos magyar nemes, több kitöltetlen kutyabőr tulajdonosa, buza- és élet-csiszár, műértő és alpáholybérió, stb., stb.

* Az e rovatban közlöttékért senki sem vállal felelősséget.

FÖLHIVÁS!

Egy millió teljesen befizetett **élez**-alappal alakult meg a „Hüvelyk Matyi“ bankja.

Elfogadok negyed-, fél- és egész éves betéteket.

Ide siess, ha pénzedet biztos garanciával akard elhelyezni.

A garancia biztos, hogy pénzed itt vesz, de helyette bő kárpótlást nyujtok neked a bank **élez**-alapjából.

HÜVELYK MATYI,

viccz-bankár.

Negyedévi betét . . . 1 frt 25 kr.

Félévi 2 „ 50 „

mely összeg, mint a „Hüvelyk Matyi“ előfizetési díja, a kiadóhivatalhoz vagy Engel Adolf, Endrényi testvérek és Traub B. és társa könyvkereskedő urakhoz küldendő.

Előfizetéseket elfogadnak a lapkihordók is.

A „Hüvelyk Matyi“ hetenként 1-szer, vasárnap jelen meg.

A szerkesztőség és kiadóhivatal: Szeged, Hungária szálloda I. emelet 2. ajtó, hová a lap szellemi részét illető kéziratok is küldendők.

Ugyanitt vétetnek föl a lap részére hirdetések és előfizetési díjak délelőtt 10—12-ig és délután 3—5-ig.

Felelős szerkesztő: **Hüvelyk Matyi.**

Kiadótulajdonos: **Bánfalvy Lajos.**